

 Dok je jahao prema Medini, srce mu je još uvijek bilo ustreptalo, puno uzburkanih osjećanja. Poslanikov glas iz sna od prije nekoliko noći još je bio u njegovim ušima i odjekivao mu u grudima; i ponavljao se, kao vjeh vode. "Šta je to s tobom, Bilale, govorio je glas, njegov glas, s jasnim izgovorom svakoga slova. "Zar si me zaboravio, Bilale! Zašto mi te nema u posjetu?"

Glas je u njemu pobudio sve što je godinama držao prigušenim u sebi. Oživio je brojne trenutke provedene s voljenim Poslanikom, i u njemu ubio želju da razgovara sa bilo kim drugim. Zato se odmah dao na put i krenuo prema Medini, da posjeti Poslanika. Jahao je u tmini, zaustavljajući se tek ponekad, da se životinja odmori i predahne.

Uspomene su bile sveživlje i življe, nahrupale su sa svih strana i javljale se u sveživljim bojama. Sjetio se kako je među prvima primio islam, kako ga je Ebu Bekr oslobodio ropstva i učinio ga slobodnim čovjekom. Sjetio se kako ga je dočekaio Poslanik, na nogama, kao da je bio princ, kako ga je privio uzase i potapšao po plećima, kako je u tim trenucima bio ponosan, kao nikad prije, kako je zadržljivo gledao u lice Odabranikovo i kroz suze upijao svaku njegovu crtu.

Sjetio se kad mu je Poslanik prvi put rekao: "Hajde, Bilale, prouži nam ezan, obraduj nas namazom!" Pred njim se otvori taj prizor: stoji on na zidu i izgovara snažno: Allahu ekber, Allahu ekber.. Te riječi prvi put odjekuju Medinom i njega obuzima naročito osjećanje. Njegov glas širi se uokolo, ispunjava šitav predio, a sa svih strana prilaze ljudi, muškarci i žene, odazivaju se njegovom pozivu i hrle prema džamiji. On, Bilal ibn Rebbah, dojučerašnji crni rob, porijeklom iz Abesinije, sada izvršava Poslanikovu zapovijed i njegovu zovu svi se odazivaju. On, Bilal, Poslanikov je mujezin!

Bilale, upitao ga je Poslanik kada se vratio sa svog miradžaa, kad mi je pokazan Džennet, ja sam te vidio tamo. Reci mi ime si to zaslužio? "Eh, Poslaniče, odgovarao je on, snobivajuči se. "Ako nisam time što nikada nisam uzeo abdest, a da nisam klanjao i dva rekata namaza, onda ne znam ime sam zaslužio!"

Opet se osmjehnu u sebi i lice mu prekri stid, baš kao i onda.

Uspomene su nadirale sve snažnije, poput bujice, i huktale u njemu. Dođe i on, teška, i vidje sebe: stoji pred Poslanikovim mrtvim tijelom, gleda ga i ne može odvojiti svoj pogled od njega. "Kako si divan i veličanstven, i u životu i u smrti!", govori mu srce, opraštajući se od onog kome se odazvao iskreno i u potpunosti.

Izišao je iz odaje, misleći da se tuga šitavog svijeta slila u njegovu srce! Kad je došlo vrijeme namaza, izišao je i opet zaušio: Allahu ekber, Allahu ekber!, ali kad je trebao izgovoriti: Ešhedu enne Muhammeden resulullah, dah ga je izdao i glas mu utihnuo. U toj tmini šuo je samo jecaje ljudi oko sebe. Nakon tog ezana srce se zareklo: više nikada neću proužiti ezan! Ja, Bilal ibn Rebah, samo sam Poslanikov mujezin!

****

Išao je prema Medini tiho, sam samcat, njišući se na devinim lećima poput sasušene biljke. Tek u rijetkim trenucima zapašao je da mu je košulja na prsima sva natopljena suzama.

Sješao se kako se, nakon Poslanikove dženezee, ukljužio u muslimansku vojsku i s njom krenuo prema Siriji. Nije mogao podnijeti da u Poslanikovom gradu bude bez Poslanika, da prolazi istim onim putevima kojima je prolazio sa njim, da gleda ista ona mjesta. Želio je otići daleko, boriti se da se Poslanikovom uženju oslobodi put do ljudskih srca i izšekivati trenutak kad će se,

tamo sa druge strane, opet susresti sa njim!

Živio je tiho, sa svojim uspomenama. Srce se nije moglo radovati ni?emu drugom. Njegova žena Hinda po?ivala je njegovu samo?u, i sama živjela tiho.

Samo je još jednom prou?io ezan: u Jerusalemu, prvoj Poslanikovoju kibli, kad je s halifom Omerom ušao u taj grad. Nije osje?ao da time iznevjerava svoje srce, ono na šta se ono bilo zareklo.

****

Kad je pred sobom ugledao Medinu, zastao je i gledao, glasno jecaju?i. Deset godina je bilo prošlo, deset godina nije bio u njezinoj blizini. A eto tu, u njenim njedrima, leži Poslanik.

Koliko je samo ezana podario tom gradu! Koliko je divnih trenutaka proveo s Poslanikom i njegovim ashabima! Ni sam ne zna kako je došao do d?amije. Sjahao je, uzeo abdest, i klanjao dva rekata, a onda prišao Poslanikovom mezaru.

Es-selamu alejkum, Poslanice! Voljeni moj!

Stajao je pognute glave, a jecaji su bili sve glasniji. Suze su dugo natapale zemlju dok se sje?ao života sa Allahovim Poslanikom, njegovih riježi, pogleda i postupaka.

****

Utom se ne?ija ruka spusti na njegovo rame. Podiže glavu i pogleda: pred njim stajahu Hasan i Husejn, unuci Poslanikovi.

Ježi li ti to, Bilale?, pitao je Hasan, koji je veoma sližio svome djedu. Ježi li ti, tako ti Allaha! Nismo te vidjeli tako dugo.

Mislio je tu no? provesti tu, pored Poslanikovog mezara, družit se s Poslanikom. Ali, ne može odbiti njihovu želju da te ve?eri bude njihov gost.

Kad su, pred sabah, pošli u d?amiju oni ga zamoliše da on prou?i ezan. I njegovo srce se opet odazva. Ispe se gore i Medinom se još jednom prolomi njegov snažni glas: Allahu ekber, Allahu ekber!

Odjekivalo je na sve strane, zalazilo u sve pore grada, prolazilo kroz zidove ku?a.

Mnogi prepoznaše taj glas i hitro krenuše prema d?amiji. Glas je u njima budio uspomene, oživljavao vrijeme koje bijaše prošlo.

- Allahu ekber, Allahu ekber! Medinom je odzvanjao Bilalov glas i ?itav grad dizao na noge. Još su se samo ?uli koraci i tiho jecanje ljudi. Svi su šurili da vide Bilala ibn Rebaha, Poslanikovog mujezina, koji je užio svoj zadnji ezan.

Mr. Mustafa ef. Prlja?a